

ΠΙΤΕΡ ΛΕΡΑΝΤΖΙΣ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ ΤΗΣ ΕΥΠΟΛΗΤΗΣ ΣΕΙΡΑΣ
ΤΑ ΕΠΤΑ ΘΑΥΜΑΤΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΜΑΞ ΤΙΛΤ

ΒΙΒΛΙΟ 2

80 ΗΜΕΡΕΣ Ή ΘΑΝΑΤΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Μαξ Τιλτ (ΒΙΒΛΙΟ 2): 80 ημέρες ή θάνατος**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Max Tilt 2: 80 days or die

Από τις Εκδόσεις Harper, 2018

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Peter Lerangis

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Ελένη Δασκαλάκη

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αναστασία Σακελλαρίου

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΟΦΥΛΛΟΥ: Andrea Vandergrift

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Ραλλού Ρουχωτά

© Peter Lerangis, 2018

Published by arrangement with HarperCollins Publishers.

© Εικονογράφησης εξωφύλλου: Antonio Javier Caparo

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2019

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2019

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-3117-8

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-3118-5

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτίου.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoïou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΠΙΤΕΡ ΛΕΡΑΝΤΖΙΣ

Μετάφραση: Ελένη Δασκαλάκη

Αιώνια η μνήμη

*Με αγάπη στη μνήμη του μπαμπά μου,
Νίκολας Π. Λεράντζις.
Βρίσκεται σε κάθε κόσμο και θα είναι πάντα παρών.*

1921-2017

Κανείς δεν έδωσε ποτέ σημασία στον άντρα με το απεσμένο βλέφαρο. Βάδιζε γοργά στους δρόμους του Λονδίνου σαν μπαγιάτικος αέρας. Κάποιες φορές μουρμούριζε και άλλες ξεκινούσε έναν χορό που έμοιαζε με ηλεκτροπληξία. Μύριζε παράξενα, γλυκερά και σαν μούχλα, ενώ το δέρμα του ήταν σαν τσαλακωμένο χαρτί. Τα χαρακτηριστικά αυτά ήταν μια χαρά για βιβλίο, αλλά όχι και τόσο καλά για άνθρωπο.

Οπότε, φυσικά, οι άνθρωποι τον απέφευγαν. Ένα γκριζο αυγουσιάτικο πρωινό, όταν εκείνος σταμάτησε απότομα σε ένα πολυπληθές πεζοδρόμιο, οι άλλοι πέρασαν δίπλα από τον άντρα σαν να μην υπήρχε. Τα μάτια τους ήταν καρφωμένα στα τηλέφωνα τους. Κοίταζαν τη δουλειά τους.

Ακούγοντας έναν θόρυβο, ο ηλικιωμένος άντρας κοίταξε προς τα πάνω. Ακόμη και μέσα στο καλοκαίρι, εκείνος κρύωνε, πάντα κρύωνε, και τύλιξε σφιχτά γύρω του το λεπτό μαύρο αδιάβροχό του. Είχε χάσει τη ζώνη χρόνια πριν, ένα μεγάλο μειονέκτημα για μια υγρή, συννεφιασμένη μέρα. Το καλό του μάτι έπεσε επάνω σε ένα φωτεινό πορτοκαλί και μαύρο τζετ που ξεπρό-

βαλλε από τα σύννεφα. Η όρασή του ήταν αδύναμη, μπορούσε όμως να διακρίνει το όνομα που ήταν γραμμένο στην ουρά. ΤΙΛΤ. Ήταν ένα παράξενο όνομα για τζετ, αυτό ήταν σίγουρο. Αυτό όμως δεν εξηγούσε την αντίδραση του ηλικιωμένου άντρα.

«Μα το φάντασμα του Γκαστόν!» τσίριξε. Μετά άρχισε έναν περίπλοκο γρήγορο χορό. Τα πόδια του λυγίζαν και έστριβαν σαν κομμάτια λάστιχο. Θα ήταν μια εντυπωσιακή παράσταση, καθώς όμως δεν είχε θεατές, δεν υπήρχε κανείς για να εντυπωσιαστεί. Ψαρεύοντας ένα αναδιπλούμενο τηλέφωνο από την τσέπη του, πληκτρολόγησε ένα μήνυμα. *Είναι εδώ.*

Η απάντηση ήρθε στη στιγμή. *Ναι, το παρατήρησα. Καμία ταπεινότητα, έτσι;*

Με ένα λοξό χαμόγελο, ο άντρας έριξε ξανά το τηλέφωνο στην τσέπη του. Καθώς χώθηκε πάλι μέσα στο βλοσυρό και όλο μεγαλύτερο πλήθος, χαμογέλασε. Τώρα είχε καλή διάθεση, οπότε χαιρετούσε τον κόσμο. Αλλά δεν πήρε καμία απάντηση. Κανείς δεν έδινε ποτέ σημασία στον άντρα με το πεσμένο βλέφαρο.

Μερικές μέρες νωρίτερα

Ο Μαξ δεν είχε σχεδιάσει να χαθεί στο Διάστημα. Το Διάστημα τον βρήκε.

Για να είμαστε πιο ακριβείς, αυτό που τον βρήκε ήταν ένα μεταφορικό μέσο για το Διάστημα.

Βρισκόταν απλώς σε ένα χωράφι πίσω από το σχολείο του. Στο χωράφι βρισκόνταν και πολλά άλλα πράγματα, όπως καμιά δεκαριά τροχόσπιτα, ένα τρενάκι λούνα παρκ όχι και τόσο καλά στερεωμένο, τρεις ξύλινες εξέδρες, στοίβες από μεταλλικά βάρθρα και καρέκλες, εργαλεία και κολλητική ταινία και μια κακόγουστη πινακίδα που έγραφε ότι το Πολιτειακό Πανηγύρι του Οχάιο Έρχεται τον Αύγουστο. *Μεταφορικό μέσο* ήταν μια λέξη που σήμαινε «ένα τρόπος να πας κάπου». Ήταν καλύτερη λέξη από το *όχημα* ή το *σκάφος*. Αυτό ήταν δεδομένο και ο Μαξ αγαπούσε τα δεδομένα. Το ντρώον που είχε φτιάξει μόνος του, το Αρπακτικό, ήταν ένα μεταφορικό μέσο αλλά είχε συντριβεί μέσα στην καταπακτή ενός υποβρυχίου στον Ατλαντικό Ωκεανό.

Αυτό το μεταφορικό μέσο, στο χωράφι πίσω από την πύλη, ήταν στην πραγματικότητα ένα μπαλόκι. Ένα μεγάλο αερόστατο θερμού αέρα.

Τώρα, έξω από τη χώρα του ΟΖ, δεν είναι φυσιολογικό να υπάρχει σε ένα χωράφι ένα αερόστατο πανέτοιμο για απογειώση. Είναι μάλιστα ακόμη λιγότερο φυσιολογικό για ένα αερόστατο να γνέφει σε ένα ανθρώπινο πλάσμα. Μια μέρα πριν όμως, ο Μαξ είχε κοιτάξει έξω από το παράθυρο της κρεβατοκάμαράς του και είχε δει το αερόστατο να πετάει ψηλά πάνω από το σπίτι του, σέρνοντας ένα πανό που διαφήμιζε το πανηγύρι. Μέσα στο καλάθι του βρίσκονταν ένας άντρας και μια γυναίκα με ρούχα περασμένης εποχής, που έγενεφταν στις στέγες από κάτω τους. Στο κέντρο του καλαθιού, μια χοντρή φλόγα ορθωνόταν ψηλά μπαίνοντας σε τρύπα στο κάτω μέρος του αερόστατου. Ο ζεστός αέρας ήταν πιο ελαφρύς από την πιο ψυχρή ατμόσφαιρα, κι αυτό έκανε το μπαλόκι να πετάει. Αυτό ήταν ένα ακόμη δεδομένο.

Στη βιασύνη του να τρέξει για να χαιρετήσει το αερόστατο, του Μαξ παραλίγο να του πέσει το iPad από τα χέρια, οι επιβάτες του όμως δεν τον είχαν δει. Ίσως κοίταζαν τις σκεπές. Οι σχιστόλιθοι ήταν ενδιαφέροντες, εάν αφιέρωνες χρόνο να διαβάσεις για αυτούς. Ο Μαξ όμως είχε το παράξενο συναίσθημα πως το ίδιο το αερόστατο τον είχε προσέξει. Έδειχνε να στρέφεται προς το μέρος του, να βυθίζεται προς την κατεύθυνση του σπιτιού του. Σαν να υποκλινόταν.

Τώρα, όρθιος έξω από το χωράφι, εκείνα τα ελάχιστα λεπτά πριν από την ανατολή του ήλιου, ο Μαξ αποφάσισε να το ερευνήσει. Δεν έκανε συχνά βόλτες

την ανατολή, μερικές φορές όμως είχε αϋπνία, οπότε η βόλτα τού φάνηκε μια χαρά ιδέα. Δεν ένιωθε κίνδυνο. Ήταν, εξάλλου, δεκατριών ετών και μπορούσε να φροντίσει τον εαυτό του. Και από τότε που μαζί με την ξαδέλφη του την Άλεξ είχαν βρει τον κρυμμένο θησαυρό του Ιούλιου Βερν, όλοι στο Σάβιλ ήταν εξαιρετικά ευγενικοί απέναντί του. Ανάμεσά τους συμπεριλαμβανόταν και η Φοβερή Τετράδα, που παλιά τον κορόιδευε επειδή είναι «στο φάσμα», το οποίο δεν είναι κακό πράγμα όταν συνειδητοποιήσεις πως το ουράνιο τόξο είναι φάσμα και είναι μάλλον τέλειο. Αυτό ήταν ένα δεδομένο που άρεσε πάρα πολύ στον Μαξ.

Βαδίζοντας προς το χωράφι, συνειδητοποίησε ότι η πύλη ήταν ανοιχτή.

Του φάνηκε πως μάλλον δε θα έπρεπε να έχει μείνει ανοιχτή και ότι πιθανότατα κάποιος είχε ξεχαστεί βγαίνοντας από ένα από τα τροχόσπιτα, δεν είχε θυμηθεί να την ασφαλίσει και τώρα τον είχε πάρει ο ύπνος με το πρόσωπο μέσα σε ένα πιάτο με αυγά ομελέτα στο εστιατόριο *Κουκουβάγια* στην οδό Ας. Οι ανοιχτές πύλες όμως, σε ό,τι αφορά τον Μαξ, ήταν για να τις διασχίζεις. Πράγμα που έκανε.

Ο Μαξ άρχισε λοιπόν να περπατάει γύρω γύρω από έναν σωρό πλατφόρμες και μεταλλικές εξέδρες, καθώς και γύρω από στοίβες από διάφορα αντικείμενα.

«Γεια, σ' ευχαριστώ για την πρόσκληση», είπε πλησιάζοντας στο καλάθι του αερόστατου. Το ήξερε πως αυτό ήταν ανόητο, αφού τα αερόστατα δεν κάνουν προσκλήσεις, το να πει όμως ευχαριστώ τον έκανε να χαμογελάσει, αφού ήθελε να το κάνει. Το καλάθι ήταν πιο μικρό απ' όσο περίμενε. Θα μπορούσε απλώς να μπει

από το πλάι, είχε όμως μια πόρτα με μάνταλο, οπότε τη χρησιμοποίησε. Από το πλάι του καλαθιού υψώνονταν μεταλλικές μπάρες, που σχημάτιζαν κάτι σαν κλουβί που έφτανε περίπου τριάντα εκατοστά πάνω από το κεφάλι του κι εκεί άνοιγαν σε μια μικρή πλατφόρμα. Στο κέντρο της υπήρχε ένα μαραφέτι που έμοιαζε λίγο με όπλο και λίγο με μικρογραφία ψησταριάς, που έδειχνε προς τα ψηλά. Το έλεγαν *μαγκάλι*. Ο Μαξ δεν ήταν σίγουρος από πού το ήξερε αυτό, ωστόσο η σταθερή ενασχόληση με τα δεδομένα σου το κάνει αυτό μερικές φορές. Πάνω από το μαραφέτι βρισκόταν το ύφασμα του αερόστατου, πλαδαρό σαν μια στοίβα από κουβέρτες. Ήταν φτιαγμένο από ένα ειδικό ύφασμα, ο Μαξ όμως δεν μπορούσε να θυμηθεί πώς το έλεγαν. Στο πάτωμα του καλαθιού εντόπισε ένα ζευγάρι γάντια και τα φόρεσε. Σήκωσε το χέρι του και έπιασε μια χειρολαβή στη βάση της συσκευής που έμοιαζε με πιστόλι. Ο δείκτης του κοντοστάθηκε επάνω στον διακόπτη, οπότε και τον πάτησε. Έβγαλε σπίθα.

Του άρεσε αυτό!

Δοκίμασε ξανά και ξανά – ώσπου στο τέλος μια φλόγα υψώθηκε από τη συσκευή. Αυτό τον έκανε να τραβήξει το χέρι του ξαφνιασμένος. Του φάνηκε πως η φλόγα θα έκαιγε το υλικό του αερόστατου ή θα το έλιωνε. Αλλά αυτό δε συνέβη.

Αντίθετα, το ύφασμα άρχισε να κινείται, σαν να ήταν ζωντανό, σαν να ξυπνούσε από τον βραδινό του ύπνο. Αναδέυτηκε αργά και μετά λίγο πιο γρήγορα. Η ρευστή κίνηση του υφάσματος προς τα ψηλά ήταν τόσο συναρπαστική, που ο Μαξ άργησε να συνειδητοποιήσει πως όντως ανέβαινε.

Ο Μαξ ήξερε πως θα συνέχιζε να φουσκώνει ώσπου να πάρει το σχήμα στο οποίο ήταν ραμμένο, το οποίο στην προκειμένη περίπτωση ήταν σαν μπαλόνι. Το αγόρι όμως δεν ήθελε σε καμία περίπτωση να συμβεί αυτό. Άρπαξε ξανά τη χειρολαβή αλλά δεν μπορούσε να σκεφτεί πώς να τη σβήσει. Οτιδήποτε κι αν έκανε, φαινόταν να δυναμώνει περισσότερο τη φλόγα.

Σκέφτηκε να το βάλει στα πόδια. Δε θα ήταν όμως σωστό να σηκωθεί το αερόστατο στον αέρα και να φύγει από το πολιτειακό πανηγύρι, να χαθεί στην ατμόσφαιρα. Αυτό ήταν σαν κλοπή.

Ο Μαξ πίεσε κουμπιά, ανεβοκατέβασε μοχλούς, έστριψε, τράβηξε και γύρισε οτιδήποτε μπορούσε. Επικεντρώθηκε τόσο έντονα στη συσκευή πάνω από το κεφάλι του, που δεν παρατήρησε τι έκανε το αερόστατο. Υψωνόταν.

Το ύφασμα πήρε πιο γρήγορα απ' όσο περίμενε το στρογγυλό σχήμα του. Ένιωσε το καλάθι να τρεμοπαίζει και παραλίγο να βρεθεί απ' έξω. Τη στιγμή που ξεκολλούσαν από το έδαφος, πιάστηκε από την άκρη του καλάθιού. Το χωράφι από κάτω του άρχισε να ξεμακραίνει. Έβλεπε τη στέγη του σχολείου του. Ο φόβος για τα άκρα ονομάζεται *ακροφοβία* και ο Μαξ δεν είχε κάτι τέτοιο, αλλά είχε ψηλά-στο-διάστημα-χωρίς-τρόπο-ελέγχου-φοβία. Και είχε αρχίσει να ανεβαίνει γρήγορα.

«Eiiii!» φώναξε. «Βοήθειαααααα!» στρίγκλισε. «Βοήθειαααα!»

Προτού όμως ακόμη ο ήχος βγει από το στόμα του, άνοιξε με φόρα μια πόρτα στο πλάι ενός από τα τροχόσπιτα και βγήκε τρέχοντας ένας μεγαλόσωμος ξυπό-

λυτος άντρας με ένα μπλουζάκι και ένα καρό μποξεράκι, φωνάζοντας μερικές πολύ κακές λέξεις.

«Πρήξε το λουρί!» φώναξε ο άντρας. Τουλάχιστον αυτό νόμισε ο Μαξ πως άκουσε, μέχρι που το επανέλαβε και το αγόρι συνειδητοποίησε πως έλεγε: «Ρίξε το σκοινί!»

Ο Μαξ δεν είχε καν προσέξει το σκοινί που ήταν κουλουριασμένο στην άκρη του καλάθιού. Ήταν χοντρό και βαρύ, κατάφερε όμως να το ξεδιπλώσει και να βρει την άκρη. Καθώς το σκοινί έπεφτε προς τα κάτω, το καλάθι ταρακουνήθηκε ξανά. Ο Μαξ έσφιξε το σκοινί, οι κόμποι των χεριών του είχαν γίνει άσπροι.

Η μυρωδιά του ψαριού γέμισε τα ρουθούνια του. Για λόγους τους οποίους κανείς δε γνώριζε, ο Μαξ πάντα μύριζε ψάρι όταν φοβόταν.

Η άκρη του σκοινιού χτύπησε στο έδαφος και ο άντρας με το μπλουζάκι την άρπαξε. Φώναζε κάτι που ο Μαξ δεν μπορούσε να ακούσει. Τώρα ήταν μαζί του ένας ακόμη άντρας. Φώναζε και εκείνος. Ο Μαξ κράτησε σφιχτά το σκοινί καθώς οι άντρες τραβούσαν και ξανατραβούσαν την άλλη άκρη. Το καλάθι είχε σχεδόν γυρίσει οριζόντια τώρα. Το καλό ήταν πως έτσι η φλόγα απομακρύνθηκε από την τρύπα στο κάτω μέρος του αερόστατου σταματώντας την άνοδό του. Και οι άντρες ήταν δυνατοί, τραβούσαν τον Μαξ και το αερόστατο προς τα κάτω.

Το κακό ήταν πως ο Μαξ ήταν έτοιμος να πέσει.

Ένωσε τα πόδια του να γλιστρούν κατά μήκος του οριζόντιου πια καλάθιού. Προσπάθησε να κρατηθεί καλά από το σκοινί και από αυτή την απόσταση άκουγε καθαρά τους άντρες.

«Μην κρατιέσαι από το σκοινί!» φώναζαν.

Τώρα του το έλεγαν. Ο Μαξ το άφησε. Το καλά-
θι κλυδωνίστηκε. Αλλάζοντας όμως ξαφνικά κλίση, η
άκρη τον χτύπησε στα γόνατα και το αγόρι τινάχτηκε
προς τα πάνω.

Και κάτω.

Ο Μαξ ούρλιαξε. Πέφτοντας προς το έδαφος, είδε
για μια στιγμή τον ορίζοντα και του φάνηκε πως αυτή
θα ήταν η τελευταία ανατολή της ζωής του.

ΤΙ ΕΚΑΝΕΣ;»

Η φωνή της Σμρίτι ακούστηκε διαφορετική μέσα στην καινούργια κουζίνα των Τιλτ. Ήταν μεγαλύτερη από την παλιά. Βρισκόταν εκεί όπου ήταν παλιά η είσοδος του γκαράζ, προτού οι Τιλτ αγοράσουν το διπλανό σπίτι και το γκρεμίσουν. Τώρα, οι Τιλτ είχαν έναν όμορφο κήπο, μια τεράστια κουζίνα και ένα γραφείο με τζαμαρία για τη μαμά, το οποίο προστάτευε μια φιγούρα του Χαλκ που είχε φτιάξει ο Μαξ με τον 3D εκτυπωτή του. Υπήρχε επίσης μια μπανιέρα σε σχήμα θωρηκτού, ασύρματα ηχεία σε κάθε δωμάτιο, έπιπλα από την Ιταλία, τουαλέτες από την Ιαπωνία, δύο ηλεκτρικά αυτοκίνητα Τέσλα και ένα ιδιωτικό τζετ, ενώ στο καθιστικό κρεμόταν το πορτρέτο του Ιούλιου Βερν, του συγγραφέα μυθιστορημάτων επιστημονικής φαντασίας.

Τέτοια πράγματα συμβαίνουν όταν τυχαίνει να βρεις έναν μυστικό θαμμένο θησαυρό σε ένα νησί έξω από τις ακτές της Γροιλανδίας. Κάτι που έκαναν ο Μαξ και η ξαδέλφη του η Άλεξ, χάρη σε ένα κρυμμένο σημείωμα που είχε αφήσει στη σοφίτα τους ο Βερν, που ήταν ο προ-προ-προπάππους του Μαξ. Μετά την περιπέ-

τειά του, ο Μαξ ήταν έτοιμος να έχει μια φυσιολογική ζωή χωρίς θανάσιμο κίνδυνο και χωρίς την προσοχή των δημοσιογράφων. Δεν είχε σκοπό να δραπτετεύσει με ένα αερόστατο. Η Σμρίτι όμως ήταν ο πρώτος άνθρωπος που πρόσεξε τις μελανιές στο χέρι του.

«Έπεσα από ένα τραμπολίνο», απάντησε αρχικά ο Μαξ στην ερώτησή της.

Εκείνος, η Σμρίτι και η φίλη τους η Έβελιν Λόπεζ έφτιαχναν κεκάκια για τα γενέθλια της μαμάς του Μαξ. Λίγο καιρό πριν φαινόταν πως δεν θα κατάφερνε να τα γιορτάσει. Οι γιατροί όμως είχαν βρει έναν τρόπο να διώξουν τον καρκίνο της, έτσι αυτά ήταν τα πιο ξεχωριστά γενέθλια όλων των εποχών και έπρεπε να έχουν τα πιο ξεχωριστά κεκάκια όλων των εποχών.

Η Σμρίτι ήταν η καλύτερη φίλη του Μαξ. Ζούσε στην απέναντι πλευρά του δρόμου. Η Έβελιν ήταν η συνεργάτιδα του Μαξ στα μαθήματα ρομποτικής και ήταν σχεδόν το ίδιο εθισμένη στα δεδομένα. Ένα δεδομένο για αυτήν ήταν πως έπασχε από μια κατάσταση που ονομάζεται σκληρόδερμα. Αυτό έκανε το δέρμα της τεντωμένο και σκληρό και την ανάγκαζε να χρησιμοποιεί αναπηρικό αμαξίδιο. Βασικά, όλα της τα όργανα σκληραίνουν και δεν υπήρχε θεραπεία, οπότε τα πράγματα είτε θα έμεναν τα ίδια είτε θα χειροτέρευαν, αυτά όμως ήταν δεδομένα που και οι δύο προτιμούσαν να μην τα σκέφτονται. Η Έβελιν αντιλαμβανόταν επίσης πράγματα που δεν ήταν δεδομένα, έτσι ο Μαξ δεν ένιωσε έκπληξη όταν του απάντησε «Δε σε πιστεύω», σχετικά με το σχόλιό του για το τραμπολίνο.

«Ναι, είναι ψέμα», είπε ο Μαξ βγάζοντας μια βαριά σακούλα με Μ&Μ φιστίκι από το ντουλάπι. Είχαν ήδη

βάλει κανέλα, σταγόνες λευκής σοκολάτας και μπανάνες στο μείγμα των κέικ, ήθελαν όμως κι άλλα. «Είχα όμως υποσχεθεί ότι θα πω αυτό. Οι άνθρωποι από το πολιτειακό πανηγύρι δεν ήθελαν να παραδεχτώ τι συνέβη. Σκέφτηκαν πως θα ήταν κακό για τη φήμη τους».

«Οπότε, ποια είναι η αλήθεια;» ρώτησε η Σμρίτι.

«Έκανα βόλτα με ένα αερόστατο θερμού αέρα».

Τον κοίταξαν και οι δύο με ένα ΠΣΣ βλέμμα. *Παρατεταμένο, Σιωπηλό, Σαστισμένο*. Ο Μαξ δεν καταλάβαινε εκείνο το βλέμμα, ήξερε όμως πως οι άνθρωποι σκέφτονταν με κάποιους τρόπους που δεν ταίριαζαν ακριβώς με τον δικό του, αλλά αυτό ήταν ΟΚ. Μερικές φορές απλώς έπεφταν σε μια μπερδεμένη σιωπή και καταλάβαιναν αργότερα, αλλά ο Μαξ είχε υπομονή.

Προσθέτοντας μερικά Μ&Μ στο μείγμα, το αγόρι έριξε μια γρήγορη ματιά στο ρολόι – 6:37. Οι φίλες της μαμάς από την ομάδα ανάγνωσης θα την έφερναν στο σπίτι στις επτά για την έκπληξη. Τα κεκάκια χρειάζονταν είκοσι λεπτά για να ψηθούν.

«Τέλεια», είπε. «Ας το κάνουμε».

Μαζί, οι τρεις τους μοίρασαν το μείγμα στα φορμάκια. Τη στιγμή που ο Μαξ έβαζε το ταψί στον φούρνο, ακούστηκε μια κραυγή από την πόρτα πίσω τους.

«Δεν το πιστεύω ότι μας το έκαναν αυτό!»

Ήταν η ξαδέλφη του η Άλεξ, αλλά είχε τη συνήθεια να ενθουσιάζεται υπερβολικά και ο Μαξ αναπήδησε. Ο καρπός του άγγιξε την άκρη του φούρνου, που απείχε μερικούς βαθμούς από τους διακόσιους.

«Άουουου!»

«Αχχχ, συγγνώμη!» έκανε η Άλεξ. «Ας βάλουμε τον καρπό σου κάτω από κρύο νερό».

Κρατούσε το τηλέφωνό της, οπότε το ακούμπησε δίπλα από τον νεροχύτη και έχωσε το χέρι του Μαξ κάτω από τη βρύση με το κρύο νερό. Η Άλεξ ήταν δεκαοχτώ, πέντε χρόνια μεγαλύτερη από τον Μαξ, με εντυπωσιακά και πολλά κατσαρά μαλλιά, κληρονομιά από την Αφρικοαμερικανίδα μαμά της, και διαπεραστικά πράσινα μάτια, από τον Γαλλοκαναδό μπαμπά της. Αυτή τη στιγμή, όμως, το πρόσωπό της είχε μια βαθυκόκκινη απόχρωση.

«Θα είναι εντάξει;» ρώτησε η Έβελιν.

«Μπορούμε πάντα να κάνουμε μεταμόσχευση καρπού», απάντησε η Σμρίτι.

Αυτό, το ήξερε ο Μαξ, ήταν αστείο. Το καταλάβαινε από τον τρόπο με τον οποίο καμπύλωνε η αριστερή πλευρά από τα χείλη της Σμρίτι.

«Πρώτα θα ψήσουμε τα κεκάκια και μετά χειρουργείο», είπε ο Μαξ μέσα από τα σφιγμένα του δόντια. Η Σμρίτι έκλεισε την πόρτα του φούρνου και η Έβελιν πλησίασε με την καρέκλα της και κοίταξε με περιέργεια την οθόνη του κινητού της Άλεξ. «Μόλις διαμαρτυρήθηκες πως κάποιος σου έκανε κάτι. Το μόνο όμως που βλέπω είναι μια νεκρολογία».

Ο Μαξ έσκυψε και κοίταξε:

–ΜΠΑΖΙΛ ΓΟΥΙΚΕΡΣΑΜ ΓΚΡΙΜΣΜΠΙ–

Αγαπημένος θεός, αδελφός, συνάδελφος πολλών ανθρώπων, ο κύριος Γκρίμσμπι ήταν άντρας με πολλά ταλέντα: τραγουδιστής, καρτογράφος, καπετάνιος πλοίων, θαλάσσιος βιολόγος. Χάθηκε στη θάλασσα έπειτα από δυσλειτουργία του υποβρυχίου του, ενώ έσωζε τη ζωή των δύο νεαρών

Αμερικανών κληρονόμων της περιουσίας του Ιούλιου Βερν. Η επιμνημόσυνη τελετή θα γίνει την Κυριακή 12 Αυγούστου, στις 11 μ.μ., στην Αίθουσα Τελετών Άλφρεντ Π. Τούμπλεϊ, στο Λονδίνο.

«Ο Μπαζιλ είναι ο τύπος που έσωσε τη ζωή μας», είπε η Άλεξ. «Όταν το υποβρύχιο έμεινε από καύσιμα, θα μας παρέσυρε μια δίνη. Μας ανάγκασε όμως να βγούμε όλοι και να κολυμπήσουμε προς την ασφάλεια. Ο Μαξ κι εγώ μόλις που επιβιώσαμε. Εκείνος όχι. Θυσιάστηκε για εμάς».

«Το επίθετό του ήταν Γκρίσμπι;» αναρωτήθηκε ο Μαξ. «Δε μας το είπε ποτέ αυτό».

«Κοίτα την ημερομηνία», είπε η ξαδέλφη του. «Είκοσι μία Αυγούστου! Σε δύο μέρες. Το ξέραμε; Όχι. Ούτε πρόσκληση ούτε τίποτε. Τι κάνουμε λοιπόν;»

«Θα μπορούσατε να στείλετε λουλούδια», πρότεινε η Σμρίτι.

«Επιτρέπεται να παρακολουθήσεις κηδεία μέσω Σκάιπ;» ρώτησε ο Μαξ.

«Μπορείτε απλώς να πάτε», είπε η Έβελιν. «Εννοώ, γιατί να έχεις δικό σου τζετ όταν δεν το χρησιμοποιείς;»

«Ντινγκ, ντινγκ, ντινγκ, ντινγκ!» έκανε ο μπαμπάς του Μαξ, όπως κάθε φορά που ήθελε προσοχή. Έχωσε το κεφάλι του στην κουζίνα και ανακοίνωσε: «Η μαμά έρχεται!»

Ο Μαξ έριξε μια γρήγορη, πανικόβλητη ματιά στο ρολόι του φούρνου – 6:44.

«Δεν μπορεί», είπε. «Υποτίθεται πως δε θα έρθει πριν από τις επτά. Τα κεκάκια δε θα είναι έτοιμα».

Ο μπαμπάς ανασήκωσε τους ώμους του.

«Δεν μπορούμε να κάνουμε κάτι τώρα. Η φίλη της από τη λέσχη ανάγνωσης μόλις μου έστειλε μήνυμα. Φαντάζομαι πως τέλειωσε νωρίτερα το δείπνο τους».

«Θα ήταν άθλιο το βιβλίο που συζητούσαν», σχολίασε η Άλεξ. Ο Μαξ άνοιξε το στόμα του για να διαμαρτυρηθεί, όμως η Άλεξ, ο μπαμπάς και η Σμρίτι έτρεχαν ήδη έξω από την κουζίνα.

Η Έβελιν κύλησε την καρέκλα της στην άλλη πλευρά του δωματίου.

«Έρχομαι μαζί σας, παιδιά, σε ένα λεπτό. Νομίζω ότι πρέπει να πάρω ένα φάρμακο».

Ο Μαξ όμως είχε επικεντρωθεί στον φούρνο. Αυτή η ακολουθία των γεγονότων ήταν εντελώς λάθος. Υποτίθεται πως η μαμά θα έβλεπε τα κεκάκια τη στιγμή που θα άνοιγε την πόρτα. Θα τα μύριζε. Αυτό ήταν το σχέδιο και τα σχέδια υποτίθεται πως λειτουργούν. Ο Μαξ νευρίασε, που σημαίνει ότι μύριζε ούρα γάτας, και αυτό δεν ήταν ιδιαίτερα ευχάριστο όταν αναμειγνυόταν με τη σοκολάτα.

«Μαξ, είσαι καλά;» ρώτησε η Έβελιν πίσω του.

Μην ασχολείσαι με τα πράγματα που δεν μπορείς να αλλάξεις, είπε ο Μαξ στον εαυτό του, μια φράση την οποία τον προέτρεπε πάντα ο ψυχολόγος του να δουλεύει. *Πάρε βαθιά ανάσα. Κλείσε τα μάτια σου.*

«Μια χαρά», απάντησε.

Μερικά τελευταία γελάκια ακούστηκαν από το καθιστικό, τα οποία ακολούθησε ένα κύμα από σςς. Ο Μαξ άνοιξε τα μάτια του. Κοίταξε προς το μπροστινό μέρος του σπιτιού, μετά τον φούρνο.

Πριν πάει να βρει τους άλλους, ανέβασε βιαστικά τη θερμοκρασία του φούρνου στο φουλ.

Στο καθιστικό τα φώτα ήταν σβηστά. Όλοι ψιθύριζαν νευρικά, κρυμμένοι πίσω από τα έπιπλα. Στο τραπέζακι του καφέ βρισκόταν μια τούρτα παγωτό μπισκότο με μια φωτογραφία της μαμάς, του μπαμπά και του Μαξ από ζαχαρόπαστα. Έγραφε ΧΡΟΝΙΑ ΠΟΛΛΑ, ΜΙΣΕΛ! ΣΕ ΑΓΑΠΑΜΕ!!! ΜΑΞ, ΑΛΕΞ ΚΑΙ ΤΖΟΡΤΖ. Από παντού κρέμονταν γιρλάντες, μαζί με κολάζ από αγαπημένες οικογενειακές φωτογραφίες.

«Τους βλέπω – ησυχία!»

Στην προτροπή του μπαμπά του Μαξ, στο δωμάτιο έπεσε ησυχία. Έξω, ακούστηκε πιο δυνατά η μηχανή ενός αυτοκινήτου και μετά σταμάτησε. Βήματα πλησίασαν στον μπροστινό παρτέρι. Ένα κλειδί μπήκε στην κλειδαριά και η πόρτα άνοιξε αργά. Ο μπαμπάς μέτρησε μέχρι το τρία σηκώνοντας τα δάχτυλά του και μετά...

«Έκπληξη!»

Η μαμά στεκόταν στο κατώφλι με τις φίλες της από τη λέσχη βιβλίου πίσω της. Ένα πλεχτό καπέλο σκέπαζε τα κοντά μαλλιά της, που είχαν όμως αρχίσει να μακραίνουν. Το καφέ σουέτ παλτό της της ήταν ακόμη λίγο μεγάλο, ο Μαξ όμως έβλεπε ότι έπαιρνε βάρος. Έμεινε ακίνητη για μια μακρόσυρτη στιγμή, πλαισιωμένη από την πόρτα, το πρόσωπό της χλωμό κάτω από το φως της εισόδου. Ο Μαξ περίμενε να ξεσπάσει σε γέλια.

Αντίθετα, έβαλε τα κλάματα.

Δε θα έπρεπε να κλαίει. Την είχε δει να κλαίει μόνο μία φορά – τη μέρα που ανακάλυψε πως είχε καρκίνο. Εκείνη ήταν μια από τις χειρότερες μέρες της ζωής του. Άνοιξε δρόμο σπρώχνοντας μέσα στο δωμάτιο, κάνοντας στην άκρη τους καλεσμένους για να φτάσει κοντά της.

«Μαμά;» φώναξε. «Μαμά;»

Εκείνη τον έκλεισε στην αγκαλιά της. Ένωσε τα πόδια του να φεύγουν από το πάτωμα. Κανονικά τις μισούσε τις αγκαλιές, μερικές φορές όμως έκανε μια εξαίρεση για τη μαμά, σε μικρές δόσεις.

«Σ' ευχαριστώ, γλυκέ μου!» του είπε.

«Είσαι πάλι άρρωστη;» ρώτησε.

Μερικές φορές και η μαμά τον κοίταζε με ένα ΠΣΣ βλέμμα, όπως τώρα, αλλά ποτέ δεν κρατούσε για πολύ. Τώρα έκλαιγε και γελούσε ταυτόχρονα.

«Είμαι μια χαρά, Μαξ. Κλαίω επειδή εσύ και ο μπαμπάς με κάνετε τόσο ευτυχισμένη!»

Ο Μαξ κατένευσε. Ακουμπώντας το κεφάλι του στον ώμο της, έπιασε μια μυρωδιά καμένου.

«Μυρίζω καπνό».

Η Άλεξ και η Σμρίτι αγκάλιαζαν τώρα τη μαμά, κλείνοντας τον Μαξ στη μέση σαν ένα μεγάλο, άβολο σάντουιτς.

Η Άλεξ γέλασε.

«Καπνό; Αυτό είναι καινούργιο. Ξέρω το ψάρι για τον φόβο, γκάζι για την ντροπή, ζαμπόν για το μπέρδεμα... Τι σημαίνει ο καπνός;»

«Σημαίνει μυρίζω καπνό».

Το πρόσωπο της Σμρίτι κατσούφιασε.

«Κι εγώ το ίδιο».

«Μήπως είναι τα κεκάκια;» ρώτησε η Άλεξ. «Μαξ, δεν πείραξες τον φούρνο, έτσι;»

«Έπρεπε», απάντησε το αγόρι. «Ανέβασα τη θερμοκρασία στο πιο δυνατό για να ψηθούν πιο γρήγορα».

Τη στιγμή που άρχισε να χτυπάει ο ανιχνευτής καπνού, οι καλεσμένοι σταμάτησαν να μιλάνε.

«Μαξ, δεν μπορείς να ψήσεις σε τόσο δυνατή φωτιά τα κέικ!» φώναξε η Άλεξ, τρέχοντας στην κουζίνα.

Ο Μαξ έτρεξε ξοπίσω της. Ολόκληρο το δωμάτιο ήταν γεμάτο με γκριζόμαυρο καπνό. Μόλις η Άλεξ άνοιξε τον φούρνο, ένα πιο πυκνό σύννεφο πετάχτηκε έξω. Βήχοντας, έβγαλε έξω τη φόρμα με μια πετσέτα και την ακούμπησε στον πάγκο. Η Σμρίτι, ο μπαμπάς και η μαμά άνοιγαν τέρμα τα παράθυρα.

Η Άλεξ προσπάθησε να διώξει τον καπνό με το χέρι της. Τα κεκάκια έμοιαζαν με μικρούς σβόλους κάρβουνου.

«Μπορώ να ξύσω το καμένο!» είπε ο Μαξ, ψαχουλεύοντας μέσα στο συρτάρι της κουζίνας. Άρπαξε ένα μαχαίρι και γύρισε. Κανείς όμως δεν κοιτούσε τα κεκάκια.

Η Έβελιν βρισκόταν στη γωνία της κουζίνας, ακριβώς εκεί όπου την είχε αφήσει ο Μαξ. Έσφιγγε όμως το παλτό της στα πόδια της και κοιτούσε τη μαμά του Μαξ με ορθάνοιχτα μάτια. Το πρόσωπό της ήταν σχεδόν άσπρο.

«Χρό... χρόνια... πο...» έκανε τραχιά. «Δεν μπορούσα... να πάω... στον φούρνο... συγγνώμη. Πρέπει να γυρίσω σπίτι...»

Ο Μαξ γονάτισε δίπλα της και έπιασε το χέρι της.

«Έβι; Τι τρέχει; Είσαι καλά;»

«Μια χαρά», απάντησε η Έβελιν. «Εγώ... πρέπει... να...»

Δεν τελείωσε ποτέ την πρότασή της. Τα μάτια της γύρισαν προς τα πάνω και το κεφάλι της χτύπησε με κρότο στο πίσω μέρος του αμαξιδίου.

Όταν ο νεαρός Μαξ Τιλτ βρίσκει κατά τύχη το ανολοκλήρωτο και αδημοσίεστο χειρόγραφο του προ-προ-προ-προπάππου του, Ιούλιου Βερν, με τίτλο *Οι χαμένοι θησαυροί*, πιστεύει ότι έχει την απάντηση σε όλα τα προβλήματά του. Όμως τίποτε στη ζωή δεν είναι εύκολο. Η υγεία της μητέρας του χειροτερεύει και ο Μαξ πρέπει να βρει τρόπο να τη σώσει.

Έτσι, μαζί με την ξαδέλφη του, Άλεξ, μελετούν τους *Χαμένους θησαυρούς* και ανακαλύπτουν κάτι που μπορεί να είναι το κλειδί: την ιστορία της απίστευτης ανάρρωσης του Βερν από ένα σχεδόν θανάσιμο τραύμα. Φαίνεται ότι ο Βερν, μετά τον πυροβολισμό του, όχι μόνο επέζησε αλλά έγινε άλλος άνθρωπος. Το χειρόγραφο υπονοεί ότι το κατάφερε, αφού συγκέντρωσε κάποια μαγικά θεραπευτικά στοιχεία από τα ταξίδια του στον κόσμο.

Ενώνοντας κομμάτια από τον *Γύρο του κόσμου σε 80 ημέρες* και το αδημοσίεστο χειρόγραφο, ο Μαξ και η Άλεξ συνειδητοποιούν ότι ο μοναδικός τρόπος να σώσουν τη μητέρα του Μαξ είναι να τολμήσουν να το προσπαθήσουν, δίνοντας τα πάντα σ' έναν αγώνα ενάντια στον χρόνο.

Το δεύτερο μέρος μιας τριλογίας γεμάτης δράση, από τον ευώλητο συγγραφέα Πίτερ Λεράντζις.

Από 10 ευρώ

ISBN: 978-618-01-3117-8

9 786180 131178

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧΡΗΣ: 20356